

de 932 Kasser, for hvilke Oplysning i saa Henseende have, vare de 599 Syge- og Begravelsekasser og de 333 Sygefasker alene. Forholdet mellem Antallet af de Kasser, som ydede baade Syge- og Begravelshjælp, og dem, som indskrænkede sig til Sygehjælp, stillede sig derhos meget forskjelligt i de forskjellige Landsdele. I Kjøbenhavn var den første Slags Kasser stærkt fremherskende, idet de næsten udgjorde $\frac{4}{5}$ af samtlige Kasser. For Vernes Bedkommende havde Syge- og Begravelsekasserne ligeledes en betydelig Overvægt paa Landet, hvor de udgjorde $\frac{7}{10}$ af det samlede Antal I Vernes Kjøbstæder samt i Landdistrikterne i Thyland naaede Syge- og Begravelsekasserne derimod ikke betydelig over Halvdelen af samtlige Kasser, i Kjøbstæderne i Thyland udgjorde de endog under Halvdelen. Det vil heraf ses, at det ingenlunde ubetinget opfattes som en Fordring til Sygefaskerne, at de for at løse deres Opgave ogsaa skulle omfatte Ydelsen af Begravelshjælp ved Medlemmets eller en af hans Nærmestes Død. Paa de Steder, hvor denne Fordring er trængt igjennem, er Spørgsmaalet dernæst, som det nærmere i Oversigten er udviklet, løst høist forskjelligt baade i Henseende til den Maade, hvorpaa de to Forsikringsgrene ere forbundne med hinanden, og de Regler, der paa de forskjellige Steder gjælde for Fastfattelsen af Begravelshjælpen.

Vel betænker man sig nu ikke paa overfor de begunstigede Kasser at bortse fra, at den af dem i Sygdomstilfælde givne Hjælp hidtil er bleven ydet efter meget forskjellig Regler og i forskjelligt Maal, men fordrer, at de skulle bringe deres Hjælp op til den foreftrebne Hvide og altsaa fortage de hertil fornødne Forandringer i deres Vedtægter. Her er der nemlig kun Spørgsmaal om at udvide den foreliggende Forsikrings Omfang, uden at Kassen tvinges ind paa et nyt og fremmed Forsikringsprincip. Dette sidste vilde derimod blive Tilfældet, hvis Ydelsen af Begravelshjælp blev jordret af Sygefaskerne. Sikringen af en vis Sums Udbetaling ved Døden hviler paa et helt andet Grundlag end Sygdomsforsikringen. Den er efter sit Væsen en Kapitalforsikring, som, naar den skal ordnes rationelt, forudsætter, at de efter Hensynet til Individets sandsynlige Levetid fastsatte aarlige Præmier opspares til Udbetalingsøjeblikket; det er saaledes en for Sygdomsforsikringen fremmed Risiko, der her kommer frem, og som medfører en lige saa forskjellig Forsikrings- teknik.

Efter den Maade, hvorpaa nærværende

Lovforslag i det Hele stiller sig overfor Sygefaskerne, saaledes at man tilsigter ved det Offentliges Støtte og Tilsyn at føre den bestaaende Udvikling videre frem i dens naturlige Spor og under Bevarelse af den stærkt mulige Kontinuitet, synes det ikke berettiget at paatvinge de Kasser, som ikke have sat sig til Opgave at yde Begravelshjælp, en saa indgribende Udvidelse af deres Virksomhed, at den rummer Ydelsen af saadan Hjælp. Og til ogsaa paa dette Omraade at lade det Offentlige træde understøttende til turde det være saa meget mindre Joie, som Sygeforsikring og Begravelshjælp ogsaa i deres Diemed ere grundforskjellige, idet de Hensyn, der gjøre det til en betydningsfuld Samfundsopgave at værne Individerne mod at nedsynke i Trang paa Grund af deres eller deres Nærmestes Sygdom, aldeles ikke eller i alt Fald kun i meget underordnet Grad gjøre sig gjældende, naar der er Spørgsmaal om ved deres Død at sikke dem en anstændig Begravelse. Paa den anden Side tør det ikke overses, at man i mange Sygefasker tillægger netop den sidstnævnte Art af Forsikring en ganske overordentlig Betydning, der næppe heller har været ganske uden Indflydelse paa Tilslutningen til Kasserne, og brat at afbryde den hidtil paa mange Steder bestaaende Forbindelse mellem de tvende Slags Forsikring vilde derfor ikke være tilraadeligt. Man har som Følge heraf foreslaaet, at det tillades de Sygefasker, som ønske det, tillige at være Begravelsekasser, men saaledes, at der i Virkeligheden kun er en rent ydre Forbindelse mellem de 2 Forsikringsgrene, idet der for Begravelshjælpen beregnes særlikt Medlemsbidrag og føres særlikt Regnskab, ligesom Kasserne Virksomhed i denne Retning drives udelukkende for deres egen Regning uden Tilstød fra det Offentlige.

Med Hensyn til ovenstaaende Lovforslags enkelte Paragrafer skal man dernæst hidfætte følgende Bemærkninger, navnlig til Belysning af de Punkter, hvori Forslaget stiller sig fra det af Kommissionen udarbejdede Forslag.

Til § 1.

For bestemtere at angive, at de Sygefasker, hvis Vedtægter erkjendes at fyldestgjøre Lovens Forskrifter, ikke skulle søge om det Offentliges Anerkjendelse som en Begunstigelse, men at der — som ogsaa af Kommissionen forudsat, jfr. Betænkningens Side 59 — ved Loven gives dem Krav paa saadan Anerkjendelse, har man ombyttet det i Kommissionens Forslag § 1, 3die Linie